

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 16. Mortis oblivio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

parentum complexus, fororum blanditias. Mors mihi unicum solatium; u i puero parentes, & sorores. Origenes: ut pueri parentes consolatores habent; sic ego mortem, & putredinem. Fortè amplius accipitur hic locus de passionibus animi; quæ non modò finiuntur in morte, verùm & mortis memoriã dōmantur. Quiritatur infans, ingemiscit, flet, vel levi de causã: parens flentem in brachia suscipit; soror ludicrò, aut crepitaculò, adblauditur. mox subdidit ploratus; fletus in risum vertitur. Et quispiam delicatior sui studiò infans, puerilibus desideriis huc illuc distrahitur. si ille in terram, in pulverem, in sepulchrum, memoriã fixerit, illicò conquiescet. Fernandus in c. 3. Gen. Sect. 9.

Notum fac mihi Domine finem meum Pl. 38. Non ignorabat se moriturum; nec petebat, ut illi Deus diem obitus sui revelaret: sed ut ita metu mortis cor ejus tangeret; ut sic correctus vitam rectè institueret; paratúsque semper esset, ut cum venit Dominus, & pulsaverit januam; confestim aperiret. Diez. auxilium Dei.

Abiecit vestimentum suum à se, & induit saccò, & sedit in cinere. Jon. 3. 6. Nihil prodest, quòd homo per memoriã mortis in cinere humiliatur; nisi vestimentum veteris conversationis abjiciatur; & saccus pœnitentiæ assumatur, S. Bonavent. l. 1. tit. Cin.

Ex Novo.

Potens est Deus, de lapidibus istis suscitare filios Abrahæ. Luc. 3. 8. Et unde vis tanta? Sequitur: *jam enim securis ad radicem arboris posita est.* Oliva l. 11. Strom. §. Erunt signa in sole &c.

Hæc cum dixisset expuit in terram &c. Joan. 9. 6. solò verbò poterat eum curare; cur lutum, rem humanò judicìo adedò contrariam, oculis imponit? Nota mysterium: nonne vestis rudis, si lacera est, rudi etiam commissurã refarcitur? si verò purpurea; pannò purpureò? sic fecit hic Dominus: terreum hominem terrã curat. Tu ò peccator, qui confisus es, vis refarciri? volo. Quia erga terra, & lutum es; lutò, & terrã, te refarci. reminiscere, te lutum esse; & hodie, vel crã, in pulverem convertendum. Diez. f. 4: D. 4. Quadr.

Solvite eum, & finite abire. Joan. 11. 44. Meditatio mortis fidissimus dux ad vitam. Non ad sui sequelam invitat redivivum hominem Salvator, ut Matthæum &c. sed liberam abeundi dat facultatem: *finite abire.* Sciebat enim, hominem memoriã mortis septum non perditum iri. Bæza t. 2. l. 8. c. 3. §. 44.

Non regnet peccatum in vestro mortali corpore. D. 6. 12. Satis erat dicere, in vestro corpore; addidit *mortali*: quia difficilè regnat peccatum, in quibus mortis memoria. Incert. Auth.

Ex Patribus, & aliis.

Facilè contemnet omnia, qui se semper cogitat esse moriturum. S. Hieron. ep. 103. singulare contra omnia mala remedium est, mortis memoria, S. Bernardus de modo vivendi.

Nihil tam revocat à peccato, quàm frequens mortis cogitatio. Idiota l. 5. contempl. c. 4.

Ita vive, ut si diem quotidie agas ultimum; & non peccabis. B. Iſaias Abb. or. 9.

Albertus M. docet lib. de vegetabilibus: corvum non redire ad nidum, si in eo ponatur cinis, aut pulvis vitri. Sic dæmon fugit à nido cordis nostri, si in eo posita sit memoria cineris, & pulveris, in quem convertendum est vitrum, id est, homo fragilior vitrò. Cornelius in Thren. 1. 9.

Sicut latrones timent, & fugiunt, faciem judicis, sic vitia memoriã mortis. S. Bonavent. diata sal. sept. c. 36.

De peccatore dicitur Th. 1. 9. *sordes ejus in pedibus*, id est, in affectionibus; quia non est recordatus finis sui. Id. ib.

Confessarius scelerato pœnitentiã injunxit, ut comicaretur mortuos ad sepulturam: quod cum sæpius faceret, compunctus est, & conversus. Broymard. Mortis memoria.

§. XVI.

Mortis oblitio.

Nè forte moriamur. Gen. 3. 3. Dubitavit mulier de comminatione mortis; atque ideo, metu omni positò, ad peccandum profiliit. Sed licet illa insanierit; eò nos tamen incusabit nomine; quòd nondum experta fuerit mortem. At nos, qui nihil tam quotidianum, & tam cerum, & contestatum oculis, usurpamus, quàm mori, quàm mortuos: & nihilominus sic vivimus, sic ædificamus, sic lucris inhiamus, sic peccamus; quasi nunquam morituri. Fernandus hic.

Paucitatem dierum meorum nuntia mihi. Pl. 101. 24. Juxta S. Gregor. in Pl. pœnit. sensus est iste: fac, meminerim brevitatis vitæ meæ. Nihil notum magis, quàm brevem esse vitam, cur ergo id doceri petit, ut rem difficilem? quia amore vitæ avertit homo eam memoriã. Longa nostra desideria increpat vita brevis: in cassum multa portantur, cum juxta est, quòd pergitur. S. Gregor. hom. 32. in Evang. Pinna. Ethol. 118.

Quid clamabo? omnis caro fœnum. Il. 40. 6. Quid certius? quid magis clamat quotidiana experientia? & tamen obsurdescunt ad hanc vocem homines. ideo id iis inclamandum. Id. ibid.

§. XVII.

Mortis memoria frænum superbiæ.

Ex Veteri.

Leviici 1. 16. Jubebat Dominus plumas avis, quæ illi offerebatur, in cineris locum conjici ad partem orientalem. Elevant in altum divitiæ, honores, nobilitas, velut avis plumas suas. Vult Dominus, ut hæc omnia conjicias incineris locum, qui sepultura est: ubi mox videas ortum tuum; nihil aliud, quàm cinerem, & à cinere, esse. Stella in Luc. 7. 11.

Moses servus meus mortuus est; surge, & transi Jordanem istum. Jos. 1. 2. In quid mortis